УДК 340.132.6:342.565 (477)

DOI 10.37566/2707-6849-2020-3(32)-3

Галина ЗАДОРЖНЯ,
науковий консультант відділу забезпечення
діяльності голови та заступника голови суду
секретаріату
Касаційного адміністративного суду
у складі Верховного Суду,
доктор юридичних наук,
професор
ORCID: 0000-0003-2051-3172

Юрій ЗАДОРЖНИЙ,
доцент кафедри конституційного
та адміністративного права
Національного транспортного університету,
кандидат юридичних наук, доцент
ORCID: 0000-0002-7704-5093

ПРАВОМІРНІСТЬ РІШЕНЬ ОРГАНУ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ: ДО ПИТАННЯ ПРО ФОРМУВАННЯ СУДОВОЇ ПРАКТИКИ

Наявність державно-владних повноважень в органі державної влади означає можливість прийняття ним на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією і законами України, обов'язкових до виконання нормативно-правових актів. Такі акти мають бути правомірними, тобто спиратися на право, на закони тощо. Орган державної влади – це створений державою чи безпосередньо обраний громадянами держави орган, наділений державно-владними повноваженнями, який здійснює державно-організаційні, розпорядчі, контрольні, судові, правоохоронні та інші функції відповідно до свого призначення в механізмі держави. В Україні одним з органів державної влади є глава держави, який наділений конституційно визначеним обсягом державно-владних повноважень.

Конституційний Суд України у Рішенні від 10 квітня 2003 року № 7-рп/2003 зазначив, що відповідно до вимог Основного Закону України повноваження Президента України вичерпно визначені Конституцією України, а це унеможливило прийняття законів, які встановлювали б інші його повноваження (права та обов'язки) (*абзац 13 п. 2 мотивувальної частини*) [1]. У Рішенні Конституційного Суду України від 16 травня 2007 року № 1-рп/2007 вказано, що відповідно до п. 3 частини першої ст. 106 Конституції України повноваження Президента України визначаються лише Основним Законом України (*п. 6 мотивувальної частини*) [2]. Наведена юридична позиція Конституційного Суду України викликає однозначне схвалення.

Водночас практика національного державотворення свідчить, що реалізація главою держави своїх конституційних повноважень може містити й певну невідомість, неоднозначність, а також суперечність, вирішення якої покладається на суд. Консультативна рада європейських суддів у Висновку № 11 (2008) щодо якості судових рішень (пункти 32–41) вказала, що усі судові рішення повинні бути обґрунтованими, зрозумілими, викладеними чіткою й простою мовою і це є необхідною передумовою розуміння рішення сторонами та громадськістю [3]. Зважаючи на те, що судові рішення мають фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовної практики у державі, ухвалення рішень потребує від суддів виваженого, неупередженого та об'єктивного підходу.

Відтак, приводом для підготовки цієї публікації стало видання Президентом України Петром Порошенком 18 травня 2019 року Указу «Про присвоєння дипломатичних рангів» № 275/2019 [4] (далі – Указ № 275/2019), яким було присвоєно дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посла діючим народним депутатам України В. Ар'єву та А. Герасимову «як Голові Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській Асамблеї Ради Європи». Проте Президент України Володимир Зеленський 11 вересня 2019 року видав Указ «Про скасування деяких указів Президента України» № 680/2019 [5] (далі – № 680), яким скасував Указ № 275 у частині «присвоєння дипломатичного рангу Надзвичайного і Повноважного Посла В. Ар'єву та А. Герасимову».

Мета даної публікації полягає в обґрунтуванні правових позицій у контексті таких питань: а) чи правомірним є присвоєння дипломатичного рангу особі, котра не обіймає посаду в дипломатичній службі; б) чи має право Президент України присвоювати дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посла діючим народним депутатам України; в) чи має право новобраний Президент України своїм Указом № 680 скасовувати укази Президента України Петра Порошенка № 275/2019 і як наслідок – позбавляти дипломатичного рангу Надзвичайного і Повноважного Посла народних депутатів України.

Виклад основного матеріалу. У контексті аналізу відповіді на питання *щодо правомірності присвоєння дипломатичного рангу особі, котра не обіймає посаду в дипломатичній службі*, зауважимо наступне.

В Україні існує державна служба, рівний доступ до якої гарантується громадянам держави (частина друга ст. 38 Конституції України) [6].

Різновидом державної служби є дипломатична служба.

Правову основу дипломатичної служби, діяльності її органів та посадових осіб дипломатичної служби становлять Конституція України, чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, закони України, постанови Верховної Ради України, акти Президента України, Кабінету Міністрів України, інші акти законодавства України.

Закон України «Про дипломатичну службу» від 7 червня 2018 року № 2449-VIII [7] (далі – Закон № 2449-VIII) є профільним. За ст. 1 Закону № 2449-VIII дипломатична служба – це вид державної служби особливого характеру, яка полягає у професійній діяльності посадових осіб дипломатичної служби, пов'язаній з реалізацією зовнішньої політики України, захистом національних інтересів України у сфері міжнародних відносин, а також прав та інтересів громадян і юридичних осіб України за кордоном.

Дипломатичним службовцям присвоюється дипломатичний ранг. Дипломатичні ранги та інші спеціальні звання відповідно до п. 6 частини другої ст. 92 Конституції України встановлюються виключно законами України. Порядок присвоєння та позбавлення дипломатичних рангів визначається Законом № 2449-VIII. Дипломатичний ранг – спеціальне звання, яке присвоюється дипломатичним службовцям відповідно до Конституції України та Закону № 2449-VIII (частина перша ст. 24).

Дипломатичний службовець – це громадянин України, який займає дипломатичну посаду в органі дипломатичної служби, одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з виконанням дипломатичних або консульських функцій, а також дотримується принципів дипломатичної служби (п. 4 частини першої ст. 2 Закону № 2449-VIII).

Отже, дипломатичний ранг присвоюється дипломатичному службовцю, який обіймає в органі дипломатичної служби дипломатичну посаду.

Дипломатична посада – це визначена структурою і штатним розписом первинна структурна одиниця органу дипломатичної служби з установленими відповідно до законодавства посадовими обов'язками з виконання дипломатичних або консульських функцій (п. 3 частини першої ст. 2 Закону № 2449-VIII).

Органи дипломатичної служби становлять єдину систему органів дипломатичної служби, якими є: Міністерство закордонних справ України, представництва Міністерства закордонних справ України на території України, закордонні дипломатичні установи України.

Наведений перелік органів дипломатичної служби відповідно до частини першої ст. 5 Закону № 2449-VIII є вичерпним.

Вичерпний перелік органів дипломатичної служби не порушує й частина п'ята ст. 5 Закону № 2449-VIII, за якою: «У системі органів дипломатичної служби можуть утворюватися спеціальні місії, а також делегації на сесії статутних органів міжнародних організацій, статус, завдання та функції яких залежно від рівня місії визначаються відповідно Президентом України або Міністром закордонних справ України» тощо.

Закон № 2449-VIII дозволив посадовим особам дипломатичної служби проходити дипломатичну службу (зі збереженням усіх статусних гарантій) на відповідних посадах (наприклад, дипломатичні радники та ін.) у державних органах, що не належать до системи органів дипломатичної служби.

Ними за частиною третьою ст. 16 Закону № 2449-VIII є:

1) структурні підрозділи Адміністрації Президента України, що забезпечують здійснення Президентом України повноважень у зовнішньополітичній сфері;

2) структурні підрозділи Апарату Верховної Ради України, що забезпечують здійснення заходів з міжнародного співробітництва Верховної Ради України та представництво голови Верховної Ради України у зносинах з органами влади інших держав і міжнародними організаціями;

3) структурні підрозділи Секретаріату Кабінету Міністрів України, що забезпечують здійснення заходів з міжнародного співробітництва Кабінету Міністрів України та представництво Прем'єр-міністра України у зносинах з органами влади інших держав і міжнародними організаціями;

4) державні органи, до завдань яких віднесено протидію зовнішнім загрозам національній безпеці України, життю, здоров'ю її громадян за межами України.

Отже, право на присвоєння дипломатичного рангу має обмежене коло громадян України, належність до яких визначена таким:

1) мають статус дипломатичного службовця;

2) обіймають дипломатичну посаду в органі дипломатичної служби відповідно до вимог ст. 5 Закону № 2449-VIII;

3) або проходять службу в інших державних органах відповідно до вимог ст. 16 Закону № 2449-VIII;

4) здійснюють професійну діяльність у дипломатичній службі

України на постійній основі (тобто мають відповідний запис у трудовій книжці, отримують заробітну плату як за основним місцем роботи і т. д.).

Таким чином, наведене свідчить, що будь-які інші особи не мають права на присвоєння дипломатичного рангу, зокрема й ті, що не працюють за основним місцем роботи у наведених вище органах дипломатичної служби і не проходять службу на відповідних посадах у державних органах, визначених положеннями статей 5, 16 Закону № 2449-VIII.

Що стосується другого нашого питання, а саме: **чи мав право Президент України присвоювати дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посла діючим народним депутатам України**, то вкажемо наступне.

Порядок присвоєння дипломатичного рангу Надзвичайного і Повноважного Посла визначено законодавством України.

Пункт 24 частини першої ст. 106 Конституції України визначає, що Президент України присвоює вищі військові звання, вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання і класні чини [6].

За частиною першою ст. 25 Закону № 2449-VIII дипломатичний ранг присвоюється згідно з посадою, яку займає дипломатичний службовець.

Президент України відповідно до частини четвертої ст. 25 Закону № 2449-VIII присвоює за поданням Міністра закордонних справ України дипломатичні ранги Надзвичайного і Повноважного Посла, Надзвичайного і Повноважного Посланника першого класу, Надзвичайного і Повноважного Посланника другого класу шляхом видання ним відповідного Указу.

Відповідно до Указу Президента України «Про перелік дипломатичних посад, приписаних до дипломатичних рангів» від 21 грудня 2018 року № 434/2018 [8] (далі – Указ Президента № 434/2018) дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посла Президент України може присвоїти лише тим громадянам України, які обіймають одну із дипломатичних посад, визначених цим Указом. Такий перелік дипломатичних посад є вичерпним.

Таким чином, Президент України відповідно до вимог національного законодавства уповноважений присвоювати дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посла лише тим громадянам України, які згідно з законодавством мають на це право та обіймають посаду, визначену Указом Президента України № 434/2018. Президент України зобов'язаний діяти в межах законодавчо визначеної процедури – присвоювати дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посла за поданням Міністра закордонних справ України. Недотримання цієї процедури ставить під сумнів легітимність Указу Президента України.

Предметний аналіз національного і міжнародного законодавства, доктрини права, правозастосовної практики дає достатні підстави стверджувати, що для видання Президентом України П. Порошенком Указу № 275/2019 про присвоєння дипломатичних рангів названим вище громадянам України не було правових підстав.

Такий висновок убачається з такого.

По-перше, Указ № 275/2019 підписано Президентом України 18 травня 2019 року відповідно. Офіційний вебсайт Верховної Ради України містить інформацію, що В. Ар'єв та А. Герасимов на той час були народними депутатами України VIII скликання (дата набуття ними депутатських повноважень: 27 листопада 2014 р., дата припинення ними цих повноважень: 29 серпня 2019 р.).

Стаття 78 Конституції України (*частини перша і друга*):

– визначила, що народні депутати України здійснюють свої повноваження у Верховній Раді України на постійній основі;

– і встановила заборону, що народні депутати України не можуть бути на державній службі, обіймати інші оплачувані посади, займатися іншою оплачуваною або підприємницькою діяльністю (крім викладацької, наукової та творчої

діяльності), входити до складу керівного органу чи наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку.

Отже, принцип несумісності посади народного депутата України з державною службою встановлено Конституцією України, правовим наслідком його порушення є дострокове припинення повноважень народного депутата України за рішенням суду (*частини друга, четверта ст. 81*) [6].

По-друге, порядок присвоєння дипломатичного рангу Надзвичайного і Повноважного Посла вимагає обов'язкової прив'язки до певної дипломатичної посади. За частиною сьомою ст. 25 № 2449-VIII присвоєння чергового дипломатичного рангу здійснюється згідно з посадою, яку займає дипломатичний службовець, та з дотриманням строків перебування у дипломатичних рангах. Відповідність посад дипломатичних службовців дипломатичним рангам визначається Переліком дипломатичних посад, приписаних до дипломатичних рангів, який затверджується Президентом України.

Президент в Указі № 275/2019 формально дотримався цієї вимоги, оскільки вказав, що дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посла присвоєно як голові Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській Асамблеї Ради Європи.

Проте Президент України в Указі № 275/2019 припустився помилки і не врахував, що кожний дипломатичний ранг відповідає тим дипломатичним посадам, перелік яких визначено, як зазначено вище, в нормативно-правовому акті. Такий перелік дипломатичних посад щодо присвоєння дипломатичного рангу Надзвичайного і Повноважного Посла є вичерпним і не містить таких посад, як голова, заступник або член Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській Асамблеї Ради Європи.

Відтак, Президент України не мав правових підстав для видання Указу № 275/2019 і зазначення в ньому таких посад, як голова, заступник Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській Асамблеї Ради Європи тощо.

По-третє, потрібно розмежовувати правовий статус офіційних делегацій у системі органів дипломатичної служби та офіційних делегацій Верховної Ради України, що формуються з метою участі у сесії статутних органів міжнародних організацій.

Щодо офіційних делегацій органів дипломатичної служби. Дипломатична служба структурно і функціонально належить до виконавчої державної влади. За частиною п'ятою ст. 5 Закону № 2449-VIII у системі органів дипломатичної служби можуть утворюватися спеціальні місії, а також делегації на сесії статутних органів міжнародних організацій, статус, завдання та функції яких залежно від рівня місії визначаються відповідно Президентом України або Міністром закордонних справ України. Такі делегації формуються виключно із професійних дипломатів з метою реалізації зовнішньої політики України, захистом національних інтересів України у сфері міжнародних відносин, а також прав та інтересів громадян і юридичних осіб України за кордоном.

За частиною восьмою ст. 5 Закону № 2449-VIII Надзвичайний і Повноважний Посол України є вищим офіційним представником України, який здійснює загальне керівництво, координацію та контроль за діяльністю посадових осіб та інших працівників Посольства України, керівників інших закордонних дипломатичних установ України у державі акредитації, а також посадових та інших осіб, членів делегацій України, які перебувають у цій державі з метою виконання посадових або службових обов'язків. Отже, присвоєння дипломатичного рангу Надзвичайного і Повноважного Посла здійснюється у системі органів дипломатичної служби.

Щодо офіційних делегацій Верховної Ради України. За ст. 204 Закону України «Про регламент Верховної Ради України» від 10 лютого 2010 року № 1861-VI [9] народні депутати України мають право входити до складу офіційних делегацій Верховної Ради України, до предмета відання яких належать питання зовнішньої політики, міжнародного співробітництва з парламентами іноземних держав та міжнародних організацій, однією з яких є Парламентська Асамблея Ради Європи.

Статутні документи Парламентської Асамблеї Ради Європи [10] визначають, що чотири рази на рік у Страсбурзі проходять її тижневі пленарні засідання, участь у яких беруть офіційні делегації Верховної Ради України у складі певної групи народних депутатів України.

Конституційний склад Верховної Ради України як єдиного органу законодавчої влади складає конституційно визначена кількість народних депутатів України, які працюють у таких структурних органах парламенту України, як комітети, комісії, делегації та ін.

Посада голови і заступника голови Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській Асамблеї Ради Європи є похідною від посади народного депутата України і його правового статусу. Отже, офіційна делегація Верховної Ради України у Парламентській Асамблеї Ради Європи (хоча й виконує певні дипломатичні функції) є структурним органом парламенту України як єдиного органу законодавчої влади в Україні, який визначає статус, мету, завдання та функції такої делегації.

Таким чином, офіційна делегація Верховної Ради України у Парламентській Асамблеї Ради Європи не належить до системи органів дипломатичної служби, тому немає жодних правових підстав присвоювати дипломатичні ранги особам, які входять до її складу.

Відтак, Указ № 275/2019 про присвоєння дипломатичного рангу Надзвичайного і Повноважного Посла Володимиру Ар'єву та Артуру Герасимову як голові Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській Асамблеї Ради Європи є таким, що порушує вимоги Конституції України, Закону № 2449-VIII та Указу Президента № 434/2018.

Висловлена позиція схвалюється й у середовищі професійних дипломатів України та зарубіжних держав [11].

Відповідь на *третє питання*, зокрема: чи мав право Президент України Володимир Зеленський своїм Указом № 680 скасовувати зазначений вище указ Президента України Петра Порошенка і як наслідок – позбавити дипломатичного

рангу Надзвичайного і Повноважного Посла народних депутатів України; чи це повноваження суду, висновується так.

Щодо повноважень Президента України скасовувати укази Президента України. Конституція України наділила Президента України контрольними повноваженнями (статті 90, 102, 106 та ін.).

Контрольні повноваження зобов'язують Президента України як гаранта дотримання Конституції України забезпечити законність і правовий порядок у державі, що надає йому можливість встановити відповідність/невідповідність фактичного стану справ у системі державного управління тим вимогам, які встановлені нормативно-правовими актами.

Контрольні повноваження Президента України – встановлені Конституцією держави, іншими нормативно-правовими актами способи забезпечення використання, дотримання, виконання і застосування норм права, що закріплюють його юридичні можливості здійснювати державно-владний вплив шляхом видання ним правозастосовних та інших правових актів.

Частина третя ст. 106 Конституції України наділила Президента України повноваженнями на основі та на виконання Конституції і законів України видавати укази і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України.

Однією з форм контрольної функції глави держави є його повноваження щодо скасування правових актів. Так, Президент України уповноважений скасовувати акти Ради міністрів Автономної Республіки Крим; рішення голів місцевих державних адміністрацій, що суперечать Конституції та законам України, іншим актам законодавства України, можуть бути відповідно до закону скасовані Президентом України або головою місцевої державної адміністрації вищого рівня (п. 16 частини першої ст. 106; частина восьма ст. 118 Конституції України) тощо.

Системний аналіз положень Конституції України свідчить, що Президент України у відносинах публічного владарювання обмежений у своїх контрольних повноваженнях щодо скасування правових актів інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, проте не власних правових актів (*тобто не правових актів Президента України*).

Конституційний Суд України у Рішенні від 3 жовтня 1997 року № 4-зп у справі про набуття чинності Конституцією України вказав: «Конкретна сфера суспільних відносин не може бути водночас врегульована однопредметними нормативними правовими актами однакової сили, які за змістом суперечать один одному. Звичайною є практика, коли наступний у часі акт містить пряме застереження щодо повного або часткового скасування попереднього. Загальновизнаним є й те, що з прийняттям нового акта, якщо інше не визначено самим цим актом, автоматично скасовується однопредметний акт, який діяв у часі раніше» (*абзац п'ятий п. 3 мотивувальної частини*) [12].

Правові акти Президента України є *підзаконними*, тому вони мають бути видані лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга ст. 19 Конституції України). Ні Конституція

України, ні будь-які інші нормативно-правові акти не встановлюють заборону щодо скасування чинним главою держави указів Президента України. І це є логічним і виправданим, позаяк інакше правове регулювання призведе до обмеження конституційних повноважень Президента України в аспекті реалізації ним нормотворчої, установчої, контрольної компетенції тощо.

Цікавим у контексті даного правового обґрунтування є Рішення Конституційного Суду України від 16 квітня 2009 року № 7-рп/2009, в якому йдеться про *«право органу місцевого самоврядування скасовувати свої раніше прийняті рішення та вносити до них зміни з будь-якого питання, що є компетенцією органу місцевого самоврядування» (п. 1 вступної частини)* [13].

Конституційний Суд України у наведеному Рішенні від 16 квітня 2009 року дійшов висновку: «Системний аналіз наведених положень Конституції і законів України дає підстави вважати, що за органами місцевого самоврядування законодавцем закріплюється право на зміну та скасування власних рішень. Таке право впливає із конституційного повноваження органів місцевого самоврядування самостійно вирішувати питання місцевого значення шляхом прийняття рішень, що є обов'язковими до виконання на відповідній території, оскільки вони є «суб'єктами правотворчості, яка передбачає право формування приписів, їх зміну, доповнення чи скасування» (абзац шостий пункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини) [13].

Отже, глава держави наділений Конституцією України повноваженнями ухвалювати на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України (частина друга ст. 19) правові акти, юридичними наслідками яких є скасування правових актів Президента України або ж внесення до них змін та/чи доповнень.

Щодо повноважень Президента України позбавляти дипломатичного рангу Надзвичайного і Повноважного Посла. Частина 15 ст. 25 Закону № 2449-VIII містить імперативний припис: «Дипломатичний службовець, якому присвоєно дипломатичний ранг, може бути позбавлений дипломатичного рангу за рішенням суду». Проте частину 15 ст. 25 Закону № 2449-VIII не можна застосувати до осіб, яких було позбавлено відповідного дипломатичного рангу, оскільки у статті йдеться про дипломатичних службовців, якими вони не були на момент присвоєння їм дипломатичного рангу – 18 травня 2019 року. Відтак, Президент України як гарант Конституції України, реалізуючи свої контрольні повноваження, правомірно видав Указ «Про скасування деяких указів Президента України» від 11 вересня 2019 року №680/2019, яким було позбавлено дипломатичного рангу Надзвичайного і Повноважного Посла названих осіб.

Узагальнюючи наведене, доходимо таких положень:

1) Президент України як глава держави має демонструвати суспільству високий рівень правової культури, толерантності й поваги до конституційних прав і свобод

кожної людини і громадянина, зокрема й громадянина України, який раніше займав пост Президента України;

2) укази Президента України, як і будь-які правові акти інших державних органів, мають бути законними, об'єктивними, обґрунтованими і мотивованими, що вимагає від нормотворця певного формату їх змістовного викладу. Так, Указ Президента України від 11 вересня 2019 року № 680 про позбавлення осіб дипломатичного рангу містить лише таке коротке формулювання: «Скасувати як такі, що видані безпідставно». Наведене зумовлює певну правову невизначеність, оскільки не зрозумілими є підстави такої «безпідставності»;

3) формат змістовного викладу указу Президента України має: а) містити посилання на законодавчі норми, на підставі яких він дійшов висновку про порушення порядку присвоєння дипломатичного рангу і пов'язану з цим необхідність скасування дипломатичних рангів; б) або необхідно зазначити підставу «*невідповідність присвоєного рангу займаній посаді*» (і далі зробити посилання на статтю закону) тощо;

4) практика адміністративного судочинства має формуватися в нерозривній сув'язі з доктриною права, що зумовлює забезпечення її єдності, правової визначеності та неупередженості, що є невід'ємною складовою утвердження демократичної, правової України.

Перелік використаних джерел

1. Рішення Конституційного Суду України від 10 квітня 2003 року № 7-рп/2003. Офіційний вісник України. 2003. № 17. Стор. 131. Ст. 789, код акта 24979/2003.

2. Рішення Конституційного Суду України від 16 травня 2007 року № 1-рп/2007. Офіційний вісник України. 2007. № 40, № 48. Ст. 1992, код акта 39895/2007.

3. Висновок Консультативної ради європейських суддів № 11 (2008). URL: https://court.gov.ua/userfiles/visn_11_2008.pdf.

4. Про присвоєння дипломатичних рангів: Указ Президента України від 18 травня 2019 року № 275/2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/275/2019#Text>

5. Про скасування деяких указів Президента України: Указ Президента України від 11 вересня 2019 року № 680/2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/680/2019#Text>.

6. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

7. Про дипломатичну службу: Закон України від 7 червня 2018 року № 449-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2018. № 26. Ст. 219.

8. Про перелік дипломатичних посад, приписаних до дипломатичних рангів: Указ Президента України від 21 грудня 2018 року № 434/2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/434/2018#Text>.

9. Про регламент Верховної Ради України: Закон України від 10 лютого 2010 року № 1861-VI. Відомості Верховної Ради України. 2010. № 14–15, № 6–17. Ст. 133.

10. Статутні документи Парламентської Асамблеї Ради Європи. URL: https://www.coe.int/t/r/Parliamentary_Assembly.

11. Соловей І. Чи правомірно присвоїли дипломатичний ранг «Надзвичайний і Повноважний Посол» кільком депутатам. URL: https://ukr.lb.ua/world/2019/05/22/427494_deputatidiplomati.html.

12. Рішення Конституційного Суду України від 3 жовтня 1997 року № 4-зп. Офіційний вісник України. 1997. № 42. Стор. 59, код акта 4146/1997.

13. Рішення Конституційного Суду України від 16 квітня 2009 року № 7-рп/2009. Офіційний вісник України. 2009. № 32. Стор. 77. Ст. 1084, код акта 46467/2009.

References

1. Rishennya Konstytutsiynoho Sudu Ukrayiny vid 10 kvitnya 2003 roku № 7-rp/2003. Ofitsiynyy visnyk Ukrayiny. 2003, № 17, stor. 131, stattya 789, kod akta 24979/2003 [ukr.]

2. Rishennya Konstytutsiynoho Sudu Ukrayiny vid 16 travnya 2007 roku № 1-rp/2007. Ofitsiynyy visnyk Ukrayiny. 2007, № 40, № 48, st. 1992, kod akta 39895/2007[ukr.]

3. Vysnovok, shcho konsul'tuyut'sya z pytan' radiy evropeys'kykh sudiv № 11 (2008). URL: https://court.gov.ua/userfiles/visn_11_2008.pdf [ukr.]

4. Pro prysvoyennya dyplomatychnykh ranhiv: Ukaz Prezydenta Ukrayiny vid 18 travnya 2019 roku № 275/2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/275/2019#Text> [ukr.]

5. Pro skasuvannya deyakykh ukaziv Prezydenta Ukrayiny: Ukaz Prezydenta Ukrayiny vid 11 veresnya 2019 roku № 680/2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/680/2019#Text> [ukr.]

6. Konstytutsiia Ukrainy [Constitution of Ukraine]: Zakon Ukrainy [Law of Ukraine] vid 28 chervnia 1996 r. № 254k/96-VR. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. 1996. № 30. st. 141 [ukr.]

7. Pro dyplomatychnu sluzhbu: Zakon Ukrayiny vid 7 chervnya 2018 roku № 2449-VIII Vidomosti Verkhovnoho Rady, 2018, № 26, st.219 [ukr.]

8. Pro perelik dyplomatychnykh posad, prypysanykh do dyplomatychnykh ranhiv: Ukaz Prezydenta Ukrayiny vid 21 hrudnya 2018 roku № 434/2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/434/2018#Text> [ukr.]

9. Pro rehlament Verkhovnoyi Rady Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 10 lyutoho 2010 roku № 1861-VI. Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny, 2010, № 14-15, № 16-17, st.133 [ukr.]

10. Statutni dokumenty Parlaments'koyi Asambleyi Rady Yevropy. https://www.coe.int/t/r/Parliamentary_Assembly [ukr.]

11. Solovey I. Chy pravomirno prysvoyily dyplomatychnyy ranh «Nadzvychaynyy i Povnovazhnyy Posol» kil'kom deputata.[ukr.]

12. Rishennya Konstytutsiynoho Sudu Ukrayiny vid 3 zhovtnya 1997 roku № 4-zp Ofitsiynyy visnyk Ukrayiny. 1997, № 42, stor59, kod akta 4146/1997 [ukr.]

13. Rishennya Konstytutsiynoho Sudu Ukrayiny vid 16 kvitnya 2009 roku № 7-rp/2009. Ofitsiynyy visnyk Ukrayiny. 2009, № 32, stor. 77, st. 1084, kod akta 46467/2009ukr]. URL: https://ukr.lb.ua/world/2019/05/22/427494_deputatidiplomati.html [ukr.]

ЗАДОРОВНИЙ Г., ЗАДОРОВНИЙ Ю. Правомірність рішень органу державної влади в Україні: до питання про формування судової практики.

У статті йдеться про практику реалізації конституційних повноважень органом державної влади на прикладі глави держави як одноособового державного органу в

Україні. У статті проаналізовано державно-владні повноваження глави держави в аспекті присвоєння і позбавлення ним дипломатичних рангів. Авторами внесено пропозиції щодо удосконалення змістовного формату указів Президента України.

Ключові слова: правовий статус, державна служба, дипломатична служба, дипломатичний ранг, дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посла.

ЗАДОРОЖНЯ Г., ЗАДОРОЖНИЙ Ю. Правомерность решений органа государственной власти в Украине: к вопросу о формировании судебной практики.

В статье проанализирована практика реализации конституционных полномочий органом государственной власти на примере главы государства как единоличного государственного органа в Украине. В статье проанализированы государственно-властные полномочия главы государства в аспекте присвоения и лишения им дипломатических рангов. Авторами внесены предложения по совершенствованию содержательного формата указов Президента Украины.

Ключевые слова: правовой статус, государственная служба, дипломатическая служба, дипломатический ранг, дипломатический ранг Чрезвычайного и Полномочного Посла.

ZADOROZHNIYA H., ZADOROZHNYI YU. Legality of decisions of a public authority in Ukraine: to the question of the formation of judicial practice.

Practice of realization of state-imperious plenary powers of country's leader, certain a point 24 parts of the first article of a 106 Constitution of Ukraine, is analysed in the article, in relation to the appropriation of Ukraine of diplomatic grade of Emergency and Plenipotentiary Ambassador President, and also legal grounds and methods of privation of face of such diplomatic grade are certain.

It is established that the presence of state power in a public authority means the possibility of adoption by him on the basis, within the powers and in the manner prescribed by the Constitution and laws of Ukraine, mandatory for the implementation of regulations. Such acts must be lawful, ie based on the right, on laws, otherwise - they must be recognized as illegal, unconstitutional.

The authors substantiated the legal positions in the context of the following questions: a) whether it is legal to assign a diplomatic rank to a person who does not hold a position in the diplomatic service; b) whether the President of Ukraine has the right to assign the diplomatic rank of Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary to the People's Deputies of Ukraine; c) whether the newly elected President of Ukraine has the right by his decree to cancel the decrees of his predecessor and, as a consequence, to deprive of the diplomatic rank of Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of the People's Deputies of Ukraine.

In the article have substantiates the illegality of the Decree of the President of Ukraine «On Assignment of Diplomatic Ranks» of May 18, 2019 № 275/2019, instead have proved the legitimacy of the Decree of the President of Ukraine «On repeal of some decrees of the President of Ukraine» of September 11, 2019 №680 / 2019.

In the article have concluded that decrees of the President of Ukraine must be lawful, objective, reasonable and motivated, which requires a certain format of their content from the rulemaker. The authors made proposals to improve the content of the decrees of the President of Ukraine.

Key words: legal status, civil service, diplomatic service, diplomatic rank, diplomatic rank of Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary.